

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.915 van 12 juli 2018
in de zaak A. 225.301/XIV-37.731**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrep
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 24 mei 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 202.920 van 24 april 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 5 juni 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending aangevoerd van de artikelen 18 en 28 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake

normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’, van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 9, 10 en 20 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 57/1 van de vreemdelingenwet en van artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’. Verzoeker vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Met het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze vast dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Daarbij wordt op grond van een aantal concreet uiteengezette elementen opgemerkt dat verzoeker in zijn regio van feitelijke herkomst terecht kan bij zijn broer en hij en zijn familie in het verleden ook al terecht konden bij neven langs moederszijde “waardoor het netwerk van verzoekende partij in Mazar-i-Sharif ruimer is dan enkel haar broer A.” en dat “[d]e motivering dat aangenomen kan worden dat verzoekende partij in Mazar-i-Sharif over een voldoende groot netwerk beschikt om haar op te vangen bij een terugkeer aldaar [...] dan ook onverminderd overeind [blijft]”. Gelet op het feit dat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld, vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze te oordelen dat “het doel van de asielprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend, *in casu* verzoekende partij, bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden of een reëel risico op ernstige schade”. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf juli tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams